

ת"פ 35364/01 – מדינת ישראל נגד מאליק ابو חוסין

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 35364-01 מדינת ישראל נ' ابو חוסין(עוצר)

בפני כבוד השופטABI לוי
בעניין:

המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם מאליק ابو חוסין (עוצר)

גזר דין

כללי

הנאשם שלפני, מאליק ابو-חוסין, הורשע על-סמן הודהתו, (לאחר שהותר לו לחזור מכפירתו) בעובדות ובסעיף האישום שנכללו בכתב-אישור מתוקן, אשר הוגש נגדו במסגרת הסדר-טייעון, זאת לאחר שנשמע חלק הארי של פרשת ה抬起头ה במשפטו.

ביום 3 ינו' 2019 נשמעו טיעוני הצדדים לעניין העונש ובאה כתעת השעה לגזר את דיןו.

עובדות ההרשעה

המתلون בתיק זה הוא תושב באקה-אל-גרביה אשר בין מר ראמי ابو-חוסין, אחיו-הנאשם התגלו סכסוך על רכע כספי. ביום 17.11.13, בשעת ערב, נפגשו המתلون וראמי הנ"ל ברחוב הראשי באקה-אל-גרביה. המתلون דרש מרامي שילם לו סכום כסף; الآخرן סירב; התפתחו בין השניים דין ודברים (ובכלל זה צעקות ודחיפות). אנשים שהיו במקום הפרידו בין השניים; או-אז, עזב ראמי את המקום.

כשעה אחר-כך, שוחח ראמי טלפונית עם הנאשם ועם מר עוביידה ابو-מוך, חברו ובקש מהשנים לבוא לביתו. השניים עשו כן והשלשה נסעו ברכבו של ראמי, מסוג שבRELOT כדי לאתר את המתلون ולפגוע בו. ראמי נהג ברכבו, עוביידה ישב לצדיו ואילו הנאשם ישב מאחור. **בידיו היה עת כל-נשך, אשר הוחזק, נישא והוביל על-ידיו שלא כדין.**

השלשה הגיעו למקום בו שהה אותה עת המתلون ומספר אנשים נוספים. ראמי ועוביידה יצאו מכל' הרכב כשלך אחד מהם מחזיק בידיו מקל. ראמי הניף את המקל שבידו, רץ אל המתلون ותקפו באמצעותו. המתلون בלם את ראמי

עמוד 1

והשנים נפלו ארכה ונאבכו זה בזה. במקביל, עובידה הניף את המקל שבידו, התקרב לעבר קרובו, אשר שהה במקום עם המתلون וنعمד לצדיו.

תוֹךְ כָּדי כָּרֶ, יֵצַא הַנִּאשָׁם מִהַּרְכָּב, כַּשְׁהָוָא נֹשָׂא אֶת הַנְּשָׁק וְהַתְּקִרְבָּא לְהַמְּתָלוֹן שִׁישָׁב מֵעַל רַאמְּגָן; רַאמְּגָן צַעַק לְנִאשָׁם - "תִּקְּהָ בָּו". **הַנִּאשָׁם יַרְחֵךְ מִסְפַּר קְלִיעִים לְעֶבֶר הַמְּתָלוֹן.** מִיד אַחֲרֵי הַיְּרָחָה עָזַבְוּ הַנִּאשָׁם וְהַאֲחֶרֶם אֶת הַמָּקוֹם כַּשְׁהַנִּאשָׁם נֹשָׂא אֶת הַנְּשָׁק עִמוֹ. אַחֲד הַקְּלִיעִים חִדְרָה לִירָךְ שָׁמָאל שֶׁל הַמְּתָלוֹן וְגַרְמָה לְוַיְלָפְּצָע-כְּנִיסָה בִּירָךְ הַקָּדְמִי וְלַפְּצָע יְצִיאָה בְּשִׁיפּוֹלִי הַגְּלוּטָאָס. כְּתוֹצְאָה מִןְכָּךְ, נִגְרָם לוֹ חַתְּנָה מְדֻמָּם בְּקַרְקָפָת וְפַצָּע מְדֻמָּם בְּאַיְבָר-הַמִּין. לְנוֹכָח **הַפְּצָעוֹת הַלְּלוֹ, הַוּבָהָל הַמְּתָלוֹן לְבֵית-הַחֲולִים בְּחֶדְרָה שֶׁם טַופְּלָ וְאוֹשְׁפֵץ עַד יוֹם 22.11.17.**

המעשים הללו הביאו להרשעת הנאשם בעבירות שעוניין **חַבְלָה חֲמוֹרָה בְּנֶסֶיבָתִים מְחַמְּרִוּת**, בגיןו לסעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), וכן **נִשְ׈יאָת נְשָׁק וְהַוּבָלָתוֹ שֶׁלֹּא כְּדִין**, בגיןו לסעיפים 144(ב) רישא וסיפה לחוק העונשין.

תקיר שירות המבחן

בעקבות בקשה ההגנה, הוריתי את שירות-המבחן להכין תקיר-עונש בעניינו של הנאשם. תקיר זהה אכן הונח לפני ביום 2.1.19; להלן יובאו עיקורי בתמצית -

ההניף הוא רוקן בן 25, אשר טרם מעטרו התגorer בבית-אימו ועבד כשותפים כפועל-יצור במפעל. הוא החל מ-2015, למד **לימודי הנדסאי-רכב** במכיללת סטנין אך לא הצליח להשלים לנוכח מעtraceו.

בפני שירות-המבחן נטל הנאשם אחריות מלאה למעשה וטען, כי את הנשך מצא לאחר שראה אדם מחביאו בסמוך לביתו. לדבריו, הוא נטל את הנשך עימיו לאיורע על-מנת לאיים. הוא הביע חרטה על עצם נטילת הנשך ועל ביצוע הירוי. לדבריו ביצע את הירוי כשראה את אחיו שרווע על הארץ. בהמשך, ברוח לפזרה הבדואית פן יפגעו בו. לבסוף, הסגיר עצמו לידי המשטרה.

צוין, כי מעורבותו בעבירה המדוברת עומדת בפער חריף אל מול הנסיבות הנורמטיביים לחלוון, שאוטם תיאר באזני השירות. הסבירו לגבי מקור הנשך הוערכו כלל-אותנטיים. שירות המבחן התרשם שנטילת האחריות והבנת חומרת המעשים כמו גם ההליך הפלילי מהווים גורמים מרთיעים ומצביעו גבולות עבورو. עם זאת, הפער המתואר לעיל וחוסר-הבהירות בכל הנוגע לדרך השגת הנשך יכולים ללמד על קשרים שלויים, שאוטם מקיים הנאשם. לפיכך, **לא יכול היה השירות לשלול סיכון להישנות מקרים דומים.**

בהתחשב באופיו המעשים, לא יכול היה השירות המבחן להמליץ על חלופות-ענישה שיקומיות בקהילה.

בהתאם לבקשת התביעה, הופנה גם המתلون אל השירות המבחן להכנת תקיר-קרבן, אך לבסוף זה לא הוכן, לאחר שהמתلون הודיע כי הוא אינו מעוניין בכך.

ראיות ההגנה

במסגרת דין הטיעונים לעניין העונש שמעתי עדויותיהם של שניים: חבר וועדת הסולחה בבאקה-אל-גרביה, מר ח'יר מג'אדרלה וראש עיריית באקה, עו"ד מורטי ابو-מוך.

מהרראש שמעתי על כך שנערכה ישיבת "סולחה" בין בני-משפחתו של הנאשם לבין המתلون ובני-משפחתו, כאשר סכם שהנאשם ושותפיו ישלמו למתلون סך כולל של 50,000 ₪ כפיצו. צוין, כי נחתם הסכם, אשרendum לסימן את הסכוסר וכן היה. ואכן, הוגש לפניי הסכם סולחה מפורט (טעה/1).

ראש עיריית באקה ציין, כי הוא מכיר היטב את הנאשם ואת בני-משפחתו; כי האמור במשפחה אשר תרמה לעיר; כי תהליך ה"סולחה" שנערכו הוא אותנטטי וצפוי להיות בר-קימאי. לגבי הנאשם, צוין שהוא אדם חברותי אשר טעה באורה חד-פעמי ולכך אחראית מלאה על מעשהו. לפיכך, ביקש עו"ד ابو-מוך שאקל בעונשו של הנאשם.

הסגור הגיע לי שורה של מסמכים נוספים: המלצה מטעם הנהלת מכללת סחנין שבמסגרתה למד, בה צוין שהוא הפגין חריצות, לא נעדר מהלימודים וכי הוא אדם בעל רצון וМОטיבציה. הוא הוגדר בה כאדם בעל אופי שקט חיובי ואדיב. כן הוגש מכתב-המלצה מטעם יוועצת בית-הספר בו למד. גם שם נאמרו עליו דברים דומים; צוין שהוא נחשב תלמיד טוב, מקובל חברתיות ומילא שפקד את ספסל הלימודים באורך סדיר.

טיעוני המאשימה

בא-כוחה המלומד של המאשימה, עו"ד פסקל, עמד על חומרתן היתירה של עבירות הנشك בהתחשב בפוטנציאלי הסיכון לח'י-אדם הטמון בהן. הוא עמד על היותן נפוצות באחרונה ועל כך, שורה של טעמי מח"בים הרתעה מפני ביצוען תוך העדפת שיקול ההרתעה על-פני הנسبות האישיות.

הוא עמד על מדיניות הענישה המחייבת ברגע דא, על כך שהשימוש בכל-נשך כדי לפתור סכסוכים פעוטים מוביל לפגיעה בח'י-אדם ובאזורים תמיימים ללא אבחנה ועל כך שהדרך לעקור תופעה זו היא על-ידי הטלת ענישה חמירה.

ב"כ המאשימה עמד על נسبות ביצוע העבירות: על כך שהן תוכנו; על כך שבנסיבות הנشك ובירוי فعل הנאשם בעצמו; על כך שכתוצאה מהיריו נגרמו נזקים חמורים ועל כך, שפוטנציאלית עלול היה להיגרם נזק חמור פי כמה; כן התייחס למניעו הנאשם בביצוע העבירה - נקמת כבודו המחולל של אחיו וכן על כך שהיריו בוצע באמצעות תות-מקלע שהוא נשק שנזקן רב, כזה אשר לא נתפס עד היום.

לבסוף, ולאחר סקירת פסק-דין שבהם הוטלו עונשים ברגע דא, הציע לאמץ מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-6 שנים מאסר.

מתוך התייחסות לנسبות האישיות, הציע ב"כ המאשימה שאטייל מאסר בפועל **בתחתית המתחם לצד מאסר מותנה, קנס ופיזוי למתلون.**

בטעונו בעל-פה, התייחס ב"כ המאשימה לסוגיות הסכם-ה"סולחה" שנערך בין הצדדים וצין, כי יש לתת לנตอน זה משקל נמוך יותר מאשר לשיקולי גמול והרתעה מפני ביצוע מעשים דומים.

טיעוני ההגנה

בא-כוחו המלומד של הנאשם, עו"ד פלאח, הדגיש את העובדה שהנואם לא התקoon בנסיבותו לגורם למום או לנכות; והוא עשה את שעשה מתוך מחשבה פלילית של פיזות או אידישות אך לא בכונה מיוחדת לגורם תוכאה קשה. הדבר משליך בהכרח, לדבריו, על המסגרת הנורמטיבית החליה על עניינו. הסגנור עמד על כך שאין לחובת הנאשם עבר פלילי; על נסיבותיו האישיות - היותו בחור צעיר נורטיבי שהשלים חוק לימודיו הן בבית-ספר הן במכיליה, עבד באורח מסודר ונורטיבי. לדבריו, המעשה בוצע בשל הבלה והפחד שאחיו באחיו כשהגיע הביתה וכתוצאה מכך, ראה עצמו הנאשם נאלץ לעשות את שעשה. הנאשם לא יצא מהרכב מיד אפילו כשאחיו הוכה. רק כאשר אחיו ביקש ממנו לירוח הוא העז וביצע את המעשה החמור. ב"כ הנאשם עמד על כך שעת באים לעונש מעשה של ירי, יש שימושות הרבה למשמעותו. ניהול התיק לא היה לשוא, לטענת הסגנור; פועל יוצא ממנו תוקן כתב-האישום; כמו כן נסתים עניינו של אחיו, מה שאפשר לשנים להימנע מלהעיד זה במשפטו של זה.

הסגנור גם הדגיש את העובדה שהירוי בוצע תוך כדי התקפת- "אמוק" וסיכון אפילו את חי-אחיו; הירוי נפקק כשןעלמה הסכנה ובכך הסתיים האירוע.

הסגנור עמד בהרבה על נסיבותו האישיות של הנאשם - על נטילת האחירות, על ההזדהה, על הבעת האמפתיה כלפי המתلون. עוד עמד הסגנור על כך, שההילך הפלילי היה גורם מרתק ומציב-גבולות עבור הנאשם. לדעת הסגנור, סיכון-השיקום שלו, לפיכך, גבוהים לмерות שהדבר לא נאמר במפורש בתסקיר. גם במתokin הכליאה מתפרק הנאשם כ"אסיר תומר", מי שגורמי שב"ס מפקדים בידו אחירות כלפי אסירים אחרים.

לדעת הסגנור, ראוי שהמת聃ם יועמד על תקופות מאסר קצרות יחסית.

הסגנור ביקש לייחס משקל משמעותי לתהיליך ה"סולחה", אשר צריך לשימוש נדבר חשוב בשיקולי בית-המשפט לקולה. לדעת הסגנור, יש להסתפק בתקופת המעצר עד כה כעונש מאסר ממשי.

דברי הנאשם

ה הנאשם הכיר בפסול שבמעשיו, הביע צער עליהם, ציין שקיווה שהמתلون לא יפגע והבטיח לא לחזור על מעשה-עבירה בשנית.

דין והכרעה

אין ניתן להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם בתיק זה בפרט על רקע **הסיכון הגבוה הנשקף מהם לחוי-אדם**.

הנאשם אחז בידו נשק בלתי-חוקי ועל-מנת לפטור סכום אלים שאלו נקלע אחיו, היה נכון לשאתו עמו ולבסוף אף לעשות בו שימוש, לירות מספר קליעים ולפצוע את המתلونןvr, שرك באורה נס לא הסטים האירוע בפגיעה צמיתה או חמור מכך, במנות.

המעשים החמורים הללו בוצעו על-ידי אדם שהוא בדרכ-כלל אדם נורומי; מי אשר השלים בגרות מלאה ומציין בסופם של לימודי הנדסה במכילה אקדמית. הם בוצעו בידי מי שעבד במשך 5 שנים במקום עובודה מסודר (מקדונלד'ס) ומאז שנתיים במקום מסודר אחר (כפועל יצור במפעל).

אין ספק שנגשותו של הנאשם לכלי-נשק ומוכנותו לצאת לאירוע של "ישוב סכסוך" כשבאמתחטו לכלי-נשק אוטומטי יוצרות תמייה רבתית ומעוררות סימני-שאלה מרובים. אין פלא, אפוא, שירות-המבחן לא ידע לתת מענה לפער זה ולבסוף, צין, בירוש, שאין בידו הכלים לתת מענה לשאלת דבר רמת המסתוכנות הנש��ת ממנה; לפיכך, לא המליך על התאמת ענישה שיקומית מכל סוג שהוא.

אכן, דילמה זו תלואה, בהכרח, את השקלא והטריא הנערכות בגורם-דין זה לכל אורכו; הדרך היחידה לישב אותה, לטעמי, היא על ידי הגדרת מעשיו של הנאשם באירוע הנדון כאובדן-דרך נקודתית, כאשר אחיו היה שרוי במצוקה, אובדן-דרך אשר באה לידי ביטוי בהצטידות בכלי-נשק, ביציאה לזרת "קרב" ולבסוף לשימוש בנשק ובכך העמדת חי-אדם בסכנה.

ברם, גם אם "הנה הנאשם מאותה "הקלה" ממחשבתית, עדין יקשה לתת מענה פשוט וקוהרנטי ליכולתו של אדם כה נורומי (כפי שהנאשם מוצג) להציגו במדויק בחלוף פרק-זמן כה קצר.

זהה זווית-הראיה שמננה אבית על מעשיו של הנאשם; זהה נקודת המוצא, שמננה יצא בבויא לגזר לו עונש.

גירסת-הדין תעשה בהתאם לעקרונות והפירות המופיעים בסימן א' שבפרק '1' בחוק העונשין שענינו הבניית שיקול-הදעת השיפוטי בענישה. תחילה, בהתחשב בעיקרון המנחה - עקרון ההלימה, יקבע מתחם העונש ההולם (תוך שימת לב לערכים החברתיים המוגנים שבהם פגעו מעשיו של הנאשם, למידת הפגיעה בהם ולנסיבות הקשורות ביצוע העבירות). אחר-כך, בשים לב לאותו מתחם, תישקל השאלה איזה עונש יש להתאים לנאים לאור התוצאות בניסיונו האישיות, הנسبות שאין קשורות ביצוע העבירה.

נמצא, אפוא, בדרך.

אצין כי כפי שהתייחסו הצדדים שטענו לפניי אף אני אתיחס לאירוע הנדון כaan Cainu Achad שלגביו יש לקבוע מתחם אחד ולהטיל עונש אחד.

מעשיו של הנאשם פגעו בשורה של ערכים מוגנים. אכן, הם סיכנו חי-אדם ולפיכך פגעו בערך העליון של קדושת החיים;

עמוד 5

ונשייתו פגעת בסדר הציבורי ובשלטונו החוק.

מידת פגיעת המעשימים באותו רצף מוגנים ממשית ומשמעותית. לא זו בלבד שהנאים החזיק בನשך באורח בלתי-חוקי ונשא אותו עמו למקום האירוע, אלא שהוא עשה בו **שימוש מסוכן** ובפועל פגע במתלון וגרם לו **פגיעה של ממש**. אכן, רק באורח נס לא הסתיים בפגיעה קשה יותר מזו אשר נגרמה בפועל.

בבואו לבחון את מדיניות הנהוגה ברגע דא, אין ניתן להימלט מהמסקנה, שלפיה, בית-המשפט העליון מביט בחומרה מרובה על מעשים של נשיאת נשק שלא חוק ושימוש בו כלפי אדם, בפרט מקום בו אותו שימוש הסתיים בפיצעה ממשית ומשמעותית. עמד על כך כב' השופט נ' הנדל במסגרתו של ע"פ 15/1928 **אלחוזיל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.6.16) במצוינו כדלהלן:

"המערער עשה שימוש בನשך חם. שימוש זהה שלעצמם הוא דבר חמוץ: "ירי בנשך חם לעבר אנשים מהווים אלימות בדרגה גבוהה שלא ניתן להפריז בעוצמתה" (ע"פ 6520/14 בוקאי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (30.4.2015)).....חובתו של בית המשפט לתרום את חלקו כדי להפחית ממקרים חמורים מעין אלה, בהם "כל דלים גבר". המחייב החברתי לא מאפשר מדיניות ענישה אחרת. **השימוש בנשך וה顿צא החמורה הם נתוניים בעלי משקל רב.** חומרת העבירה ברורה. פעמים אין ספור חזר בית משפט זה על החומרה שבعبירות האלימות בכלל, ובפרט במקרים בהם נוטל אזרח את החוק לדייו...". (ההדגשות אינם במקור).

מתאים לעניין ג' דבריו של כב' השופט י' עמיות שנכתבו במסגרת ע"פ 2398/14 **אלחזייל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.7.14), לפיהם:

"...אחזק וadgeש את מדיניות החומרה בעבירות נשק, שבאה לידי ביטוי בשורה ארוכה של פסק דין של בית משפט זה בשנים האחרונות (ראו, לדוגמה, ע"פ 13/4945 מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן (2014.1.19)). לזמןות הבלתי נסבלת של נשק חם בידי מי שאינם מורים לכך, יש פוטנציאל לשמש ל"חיסול חשבות" ול"פטרון סקסוכים" כמו-גם לעבירות חמורות נוספות. המוצאות בארץנו מוכיחה כי הקלישאה אודות האקדח במערכת הראשונה אינה מדעית, באשר לעיתם מזומנים האקדח אינו ממתין עד למערכה השנייה ויורה עוד קודם לכך. מכאן, שבנסיבות כגון דא, גם לשיקולי ההרתעה משקל של ממש".

על מנת לשרטט כדבוי את מתחם העונש הולם בעניינו של הנאשם, עיינתי בפסיכה רחבה העוסקת בעבירות שעוניין חבלה חמורה בנסיבות חמירות, בניגוד לסעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, וכן נשיאת נשק והובילתו שלא כדין, בניגוד לסעיפים 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין. להלן תוצג מדיניות הענישה הן בהתייחס לעבירה שעוניינה חבלה חמורה בנסיבות חמירות הן בהתייחס לעבירה שעוניינה נשיאת נשק שלא כדין.

מדייניות עניות - חבללה חמורה בנסיבות (בהתאם לסעיף (א)-1-כשהעברין גושא בשק חם או חם)

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 15/1928 **אלחוזיל נ' מדינת ישראל** (ניתן 16.6.8) קיבל בית המשפט העליון ערעור על פסק דין של בית המשפט המ徇ז בبار שבע, שבמסגרתו הושת עונש מאסר בן 7 שנים מסר לירצוי בפועל. עונש

זה הוטל על המערער, בגין ביצוען, על יסוד הزادתו, של עבירות שענין **חבלה חמורה בנסיבות חמורות לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין**, וכן **עבירה של פצעה בנסיבות חמורות לפי סעיף 334** בנסיבות של (1) לחוק העונשין. עובדות מקרה זה לימדו, כי ביום האירוע, המערער נסע ברכבו בשעה שהוא נשא עליו את נשקו (אוותו החזק قدין מתוקף עובdotו כמאבטח). בנסיבות נתקל בשניים אשר היה מסוכסך עמו. שני הרכבים נסעו במקביל זה זהה בנסיבות. בשלב מסוים, המערער דימה שאחד מהשניים אוחז בידי אקדח, וחש שהוא עומד לפגוע בו. בתגובה לכך, הוא שlf את אקדחו שלו, האט את מהירותו וירה שתי יריות לעבר הרכב. כתוצאה מהירוי נפגעו השניים. האחד בגבו ונגרמו לו 100% נכות, ואילו الآخر נפגע באופן שטхи בלבד. לאחר הירוי עזב המערער את המקום והותיר את הנפגעים بلا עזרה. בית המשפט העליון כאמור קיבל את הערעור והעמיד את עונשו של המערער על **חמש וחצי שנות מאסר לריצו בפועל**. צוין, כי במקרה הנ"ל העונש שגור בcourt המוחזי נוטה לחומרה באופן שמצויך התערבות.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 1244/15 **abbo אמר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.4.18) קיבל בית המשפט העליון ערעור על גזר דיןו של בית המשפט המוחזי בבאר שבע, שבמסגרתו הושת עונש על המערער מאסר בן 4 שנים לריצו בפועל. עונש זה הוטל על המערער, בגין ביצוען, על יסוד הزادתו, של עבירות שענין **החזקת נשק** לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, **וניסיון לחבלה חמורה בנסיבות חמורות לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-25 לחוק העונשין**. עובדות מקרה זה לימדו, כי המתلون והנאשם הם שכנים בעיר רהט. בסמוך לבית המתلون קיימים ספסל בטון. עבר לאירוע התגלו מחלוקת בין המתلون ובני משפחתו לבין הנאשם וחבריו בונגעו לאופן השימוש באותו ספסל. באחד הימים, על מנת למנוע מהנאשם וחבריו להשתמש בספסל הנ"ל משח המתلون את הספסל בשמן. בהמשך היום, המתلون ישב ברכבו עם בנו (בן 18), והמתין לפתיחה השער החשמלי של החניה בביתו. הנאשם נגע אל עבר רכבו של המתلون, כשהוא אוחז בידי אקדח, נחש על חלון הרכב ואמר למתلون: "אם תעשה את זה עוד פעם אני אראה לך". המתلون מצדיו אמר לנאשם לחזור לביתו. הנאשם בתגובה התרחק מעט מהרכב וירה מספר יריות לעבר דלת הנהג, כאשר הוא מנסה לחבל ביושבי הרכב, וממלט מהמקום. כתוצאה מעשיו של הנאשם שלושה מתקליים נפגעו בדלת הנהג, והנאה ברכב, וחלקם חדרו לפנים הרכב. המתلون והקטין לא נפגעו. בית המשפט העליון כאמור קיבל את הערעור והעמיד את עונשו של המערער על **44 חודשי מאסר לריצו בפועל**. צוין, כי במקרה הנ"ל מדובר באדם צער (שבعرو היה נקי בעת ביצוע העבירות) ומתוך שירות המבחן עולה כי הוא השתתף בקבוצות טיפולות בהנחיית עו"ס וקצינית חינוך. בנוסף, שירות המבחן למד מהמתلون עצמו כי הסכוסר נפטר, נועתה סולחה, והפיצו שהוות על המערער שלום.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 8991/10 **מכבי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.5.17) דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דיןו של בית המשפט המוחזי בתל אביב, שבמסגרתו הושת על המערער (לאחר ניהול הלין הוכחות) עונש מאסר בן 36 חודשים לריצו בפועל. עונש זה הוטל על המערער (בעל עבר פלילי) בגין ביצועה של עבירה שענינה **חבלה חמורה בנסיבות חמורות לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין**. עובדות מקרה זה לימדו, כי המערער ביקש להיכנס למקום העבודה להפצת עיתונים ודפק בידו על שמשת החלון של שומר אר זה סירב להכנסו. זמן קצר לאחר מכן הגיע למקום העבודה. או אז פתח השומר את השער החשמלי ואפשר למנהל ולמערער להיכנס אל מקום העבודה. בשלב זה יצא השומר ממעמדו ובינו לבין המערער התפתחו חילופי דברים קשים שבסיום חבט המערער בפניו של השומר באמצעות קסדת האופנונו שלו. מעוצמת המכחה השיטה השומר על הרצתה וAYER איבד את הכרתו, ומספר שעות לאחר מכן הוא הוגה לבית החולים כשהוא סובל מנפיחות בפניו ובעינו ומ█יא דם. בבית החולים אובחנו שברים בפניו והוא אשפוץ למשך חמישה ימים. בהמשך נזקק למנוחה בבית למשך חדש וחצי.

בפרשה נוספת, שנדונה במסגרת ע"פ 379/15 **לו' נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.7.15), דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דין של בית המשפט המחויז בבאר שבע, שבמסגרתו הושת על המערער עונש מאסר **בן 30 חודשים לrixio bpo'el**. עונש זה הוטל על המערער (בעל עבר פלילי) בגין ביצועה, על פי הودאותו, של עבירה שעוניינה **חבלה חמורה בנסיבות חמירות לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין**. עובדות מקרה זה לימדו, כי עת נכחו בבית הקפה, התפתחה ויכוח בין המערער לבין המתלון שבמהלכו עמדו השנאים זה מול זה ואחזו זה בצווארן חולצטו של الآخر. נוכחים במקום הפרידו בין הניצים, וכך שב כל אחד מהם למקוםו. זמן קצר לאחר מכן, המערער הרים בידו בקבוק בירה מלא בחלקו, התקרב אל המתלון והטיח את הבקבוק בחזקה בפניו של המתלון. כתוצאה מן המעשה, נשבר הבקבוק והמתלון נפצע בפניו ודימם. בהמשך הופנה המתלון ל渴בלת טיפול רפואי בבית החולים "ברזיל" באשקלון, שם אובחנו אצלו חתק ושבר קומפלקס זיגומטי באורובת עין שמאל עם שיקיעת הקשת הזיגומטית, וקושי בפתחת הפה.

לפסקה נוספת, המתיחסת לעבירות החבלה חמורה בנסיבות חמירות, ראו גם: ע"פ 10/9385 **אבו צעולק נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 27.12.11); ע"פ 6310/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 16.6.15); ע"פ 6484/14 **تلחמי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.1.14); ע"פ 5153/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.12.15).

מדיניות עונישה - נשיאת נשך

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 11/3156 **זראייה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.02.12), דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דין של בית המשפט המחויז בנצרת, שבמסגרתו הושת על המערער **عونש מאסר בן 24 חודשים לrixio bpo'el**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוע, על פי הודאותו, של עבירות שעוניינה **ניסיאת והובלת נשך והסתיעות ברכב לביצוע פשע**. עובדות המקרה לימדו, כי המערער נסע ברכבו, לאחר שהסליק בו **אקדח**, מחסנית טעונה בצדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ ו קופסאות עם כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ. האקדח והתחמושת נתפסו בחיפוש שגרתי שביצעה המשטרה ברכב.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 16/3877 **ג'באלי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.11.16), דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דין של בית המשפט המחויז מרכז-lod, שבמסגרתו הושת על המערער (**בעל עבר פלילי מכבד**) **عونש מאסר בן 34 חודשים לrixio bpo'el**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצועה, על פי הודאותו, של עבירה שעוניינה **ניסיאת נשך לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין**. עובדות המקרה לימדו, כי בין המערער לבין קרוב משפחתו התגלו סכסוך. על רקע זה, השניים קבעו להיפגש בעיר טيبة לשם "ישוב הסכסוך". המערער נסע ברכבו למקום המפגש יחד עם קרוב משפחתו ר' ג' (קטין) כשהוא נושא עמו ברכב אקדח טען במחסנית שהכילה 14 כדורים. כאן המקום לצין, כי סוג כלי הנשק היה **אקדח מסוג "גלאק"**, אשר נגנב חדשים אחדים קודם לכן בתפרצות לדירה בהוד השרון. כשהגיעו למקום המפגש, עצר המערער סמוך לרכב שבו ישבו קרוביו משפחתו. הוא החביא את האקדח במכנסיו והתקרב יחד עם הקטין אל הרכב. באותו שלב הגיעו למקום שוטרים שהו למערער ולקטין להרים ידים, אך המערער כרע לכיוון הרצפה והשליך את האקדח מאחוריו גבו. בית המשפט העליון דחה כאמור את הערעור. צוין, כי על אף גילו הצערם למערער עבר פלילי מכבד ביותר ואת העבירה ביצע שבועות ספורים בלבד לאחר שישים לרצות עונש מאסר ארוך.

בפרשה שנדונה במסגרת ע"פ 13/2892 **עודתאללה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.9.13) דחה בית המשפט העליון

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז בנצרת, שבמסגרתו הושת על המערער **עונש מאסר בן 21 חודשים לרצוי בפועל**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוען של עבירות שעניין **ניסיה והובלה של נשק** שלא כדי לפיקודת התעבורה. עובדות מקרה זה למדנו, כי סעיף 144(ב) רישא; **והסתיעות ברכב לביצוע פשע** לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה. עובדות מקרה זה למדנו, כי המערער נהג בנצרת ברכב מסווג מאזדה כשהוא מוביל את **האקדח** (הטוען במחסנית ריקה מכדרים) מוסתר תחת השטיחון שמתוחת לכיס הנהג ברכב. יחד עם המערער ברכב היה אדם נוסף. משהבחן המערער בחסימה משטרתית, סטה מנתיבו בדרך ללא מוצא ועצר את הרכב. השוטרים הגיעו לרכבו של המערער וממצאו את האקדח. בתום החיפוש, המערער והאדם הנוסף נעצרו והובלו לתחנת המשטרה.

בפרשה נוספת שנדונה במסגרת ע"פ 4329 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.10.10), דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דין של בית המשפט המחויז בנצרת, שבמסגרתו הושת על המערער (הנעדר עבר פלילי) **עונש מאסר בן 20 חודשים לרצוי בפועל**. עונש זה הוטל על המערער בגין ביצוען, על יסוד הוודאותו, של עבירות שעניין **החזקת נשק ונשיאתו** שלא כדי לפי סעיפים 144(א) ו- 144(ב) לחוק העונשין. עובדות המקרה למדנו, כי בעת שהוגבר ברכב שבבעלותו, נמצא המערער מחזיק באקדח טוען בתחמושת במצב נצור, מבלי שהוא מורשה לכך.

במסגרת ת"פ 9111-02-15 מדינת ישראל נ' חסarmaה (ניתן ביום 20.9.15) גזר בית המשפט המחויז בחיפה על הנאשם עונש מאסר בן 10 חודשים לרצוי בפועל בגין ביצוען של שתי עבירות בנשך - האחת, לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין והשנייה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין. עובדות המקרה בפרשה זו היו אלו: עת הגיעו שוטרים לסתוכת אבים של משפטת חסarmaה, בכפר בענה, במטרה לעכב את יוסף חסarmaה לחקירה, הבחין בהם הנאשם שהיה במתחם והחל במנוסה מהם כאשר הוא נושא ומחזיק **אקדח** מסווג FN ומחסנית עם 13 כדורים 9 מ"מ. במהלך המנוסה מהשוטרים זרק הנאשם את האקדח והמחסנית.

במסגרת ת"פ 17520-03-14 מדינת ישראל נ' ابو אלהוה (ניתן ביום 31.12.14) גזר בית המשפט המחויז בירושלים על הנאשם עונש מאסר בן 20 חודשים לרצוי בפועל, בגין ביצועה של עבירה שעניינה הובלת נשק (**תת מקלע מאולתר**);

במסגרת ת"פ 20604-12-09 מדינת ישראל נ' אחולאי (ניתן ביום 10.6.28) גזר בית המשפט המחויז בתל אביב על הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, עונש מאסר בן 16 חודשים לרצוי בפועל, בגין ביצועה של עבירה שעניינה נשיאת נשק שלא כדי לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין.

aphael כעת לבחינת הנסיבות הקשורות ביצוע העבירות ולשקלול משקלן בקביעת מתחם העונש ההולם.

לימוד הנסיבות הקשורות ביצוע העבירה מביא לכל ממצאים כدلיקמן -

א. מדובר באירוע **מתוכנן**. קשה לקבל את הטענה, שלפיו הנאשם "מצא את כל-הנשך סמוך לפני יציאתו לשטח"; על כל פנים, אין אלא לקבל את העמדה, לפיו יציאתו לשטח כשהנשך ברשותו הייתה מתוכננת והוא עצמו מודה שעשה כן על-מנת, לפחות, לפחות, לאיים על המתلون.

ב. חלקו של הנאשם באירוע בכללותו ממשי. אכן, אחיו היה זה אשר תכנן את "איירע-הנקמה"; האח היה מי שהסכים ונسب לעלי וממי שהסייע את החבורה למקום. דא עקא, אין ניתן להפחית משקל חלקו של הנאשם כמי שהביא עמו את הנשך ולבסוף, אף עשה בו שימוש.

ג. כתוצאה מהמעשה **עלול היה להיגרם נזק חמור ואולי אף פגיעה אנושה בחוי-אדם**.

ד. בפועל, אכן נגרמה **פציעה ממשית** למטלון, אשר חייבה התערבות כירורגית, אשפוז והותירה אחריה עקבות שאינן חסרות-משמעות.

ה. הנאשם עשה את שעה על-מנת לסייע לאחיו. דא עקא, **במידה רבה אין הדבר יכול להפחית את מידת אחוריותו בהתחשב בכך, שהוא עצמו היה מי שהסלים את האירוע על-ידי הבאת קל-נשך אוטומטי ושימוש בו**.

ו. הנאשם הבין את שהוא עווה, את הפסול שבמעשה, יכול היה וצריך היה להימנע מעשו.

ז. אין ניתן לקבוע שהמעשה בוצע בתנאים הקרובים לשיג ההגנה העצמית בשים לב לשנים אלו:

1. **לקר שהנ帀ם, במו מעשיו, הכניס עצמו למצב שבו נדרש לפעול כפי שפועל**

2. **לקר שפועלתו לא הייתה סבירה ביחס לאופי האיום שנשקף לאחיו.**

לנוכח כל האמור לעיל, ראוי לקבוע למשעים שבנסיבות הורשע הנאשם מתוך ענישה הולם הנע בין שלוש שנים ומחצה לבין שש שנים של מאסר לרצוי בפועל לצד עונשי מאסר על-תנאי ופייצויים למטלון בשיעור משמעותי.

משנקבע מתחם הענישה, בשלה השעה להגדיר את עונשו המתאים מתוך התחשבות בנסיבות שאין קשורות ביצוע העבירה.

אין ספק, **שהשתתפותו של הנאשם באירוע הנדון كان גרמה לו ولבני משפחתו נזקים משמעותיים מאוד**; הנאשם הוא אדם צעריר אשר ניהל חיים נורמטיביים מאוד וחיו נעצרו ככל לוכך מעורבותו באירוע ומעצרו כתוצאה מכך. משפחתו ספגה אף היא מהלומה עצה לאחר שהנ帀ם הן אחיו צפויים לחתת את הדין בגין מעשייהם הן.

ה הנאשם **נתן אחירות על מעשיו**, אף כי הדבר היה לאחר שמיית חלק הארי של ראיות-התביעה. עם זאת, התרשםתי שהכפירה באשמה נעשתה מטעמים שאינם קשורים לאי-נטילת אחירות אלא לרצון להימנע מלפגוע במצבו המשפטי של אחיו. בנסיבות אלו, **לא ילקח הדבר בחשבון באורך מהותי לחובתו**. הנאשם **עשה מא Mitsim לוחזר לモטב**. התרשםתי שהוא מפחד ומתחרט על מעשיו ומתפרק בבית-הסוהר למופת. הוא ובני-משפחתו השתתפו בתהילה "סולחה" אשר כלל תשלום פייצוי בסך של 50,000 ₪ למטלון. על משקלו של הסכם "סולחה" כשייקול ל科尔א עמד כב' השופט ח' מלצר במסגרת של ע"פ 2888/15 **ח'ד'יר' נ' מדינת ישראל**, פסקה 17, ניתן ביום 28.12.16. בצדינו כدلולן:

"זה המקום להציג כי השתתפותו של המערער בהליך ה"סולחה" עם משפחת המנוח - אין להקל בה ראש, בשים לב לכך שמדובר "הסולחה" לא מהויה רק מגנון שמטרתו לקשר בין הצדדים יריבים בלבד, אלא שהוא נועד להביא לישוב סכוסכים בהסכם, ולהשכנ שalom, תוך מניעה וסיכון של החמרת האלים בין הצדדים (ראו: ע"פ 3381/16 אלקרינאיו נ' מדינת ישראל (10.07.2016).. בית משפט זה ציין לא אחת, כי קיומו של הסכם "סולחה" יכול לשמש, לעיתים, שיקול לקולא (אר לא שיקול מכריע) בגדירת עונשו של הנאשם בהתקאים תנאים מסוימים, ובכללם: הצלחת ההליך בהבאת הסכום לידי סיום (ראו: דנ"פ 3261/03 סרחאן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (9.4.2003) והאסמכתאות המצוויות שם; בש"פ 8041/06 מרזוק נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (31.10.2006) ..)

התרשימי שהמתلون בא על סיוףם כתוצאה מתהילין זה וכי לפיך, נמצא לנכון יותר זכותו להביא דבריו בפני בית- המשפט באורח ישיר או באורה עקיף (במסגרת תסaurus נפגע עבירה, אשר הזמן על-ידי). כאמור, הנאשם **הודה במשפטו, חסר זמן שיפוטי ונטל אחריות מלאה על מעשי תוך הבעת חרטה וצער**. הנאשם מנהל אורח-חיים נורמטיבי ותורם לחברה; **עברית הפלילי ללא רבב**. בהיעדר המלצה שיקומית מעת שירות המבחן לא סברתי שהזהו מקרה מתאים לשיקול חריגה ממתחם העונישה לנוכח סיכוי שיקום גבוהים.

עם זאת, סברתי שאין מקוםלי ליחס משקל לחובתו לכך שהנายน הודה בשלב מאוחר במשפטו (לאחר שמיית חלק הארי של ראיות התביעה). לא מצأتي גם ליחס משקל מהותי לחומרה לעובדה שהנשך לא הוסגר (בנסיבות המיעילות של האירוע כאשר נתען שהנשך ניטל על ידי אלמונים במקום). לפיך, מצأتي לנכון להטיל על הנאשם עונש מסר אשר תואם את תחתיות מתחם העונישה, אותו קבעתי.

סוף דבר

מוטלים, אפוא, על הנאשם עונשים כבדים -

(א) **42 חודשי מאסר לריצוי בפועל** מיום מעצרו.

(ב) 18 חודשים מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירה על סעיף 144 לחוק העונשין או עבירה מסווג פשע שיש בה יסוד של אלימות.

(ג) הנאשם **יפיצה את המתلون** (מעבר לסכום שכבר שולם) **בסכום נוסף של 30,000 ₪**; סכום זה ישולם ב-15 תשלומיים חודשיים שווים החל ביום 1.7.19.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ה שבט תשע"ט, 31 ינואר 2019.